

Az 53 éves Mészáros Alpár lett az udvarhelyi csapat edzője – a szakember a kilencvenes évek elejétől 2007-ig Németországban élt, az utóbbi tíz évben pedig főleg erdélyi, harmadosztályos futballcsapatokat irányított. Vele beszélgettünk karrierjéről és az SzFC helyzetéről.

Mi maradt meg a legjobban abból a periódusból, amikor még a Kolozsvári U-ban focizott, még mielőtt Besztercére, majd a Dinamóba igazolt volna?

Abból az időszakból az maradt meg a legjobban, hogy nagyon jó csapatunk volt, többek között **Muzsnay Zsolt**

tal és

Jaskó Zoltán

nal. Fiatalok voltunk, mindannyian a Luceafărul nevű tehetségközpontból jöttünk és egy nagyon jó edzővel,

Remus Vlad

dal dolgozhattunk. Ez volt a pályafutásunk egyik nagy előnye, hogy ez a nagyon jó edző került éppen akkor Kolozsvárra, amikor mi a Luceafărultól.

Később Mircea Lucescu a Besztercei Gloriától a Dinamóhoz hívta, így az akkori aranygeneráció egy részével, például *Lupescuval, Steleával, Răducioiuval* játszhatott

egy csapatban. Mit gondol, az akkori generációnak milyen szerepe volt a mai román foci fejlődésében?

A mai futball nagyon megváltozott, szerintem a belső védők negyven éves korukig is tudnának játszani, annyit járatják hátra a labdát. Visszapasszoljuk, lassítjuk a játékot manapság – szerintem a mi időnkben nagyon gyorsan került a labda az ellenfél kapuja elé. Nagyobb volt a tempó, a ritmus. Nem mondom, hogy sokkal jobb volt, de nem volt az sem, hogy minden labdát hátrapasszolunk.

Az akkori generációból Lupescuval, Steleával, Răducioiuval, **Vaișcovici**-csal, **Andonéval**, **Rednickel**, **Neluțu Sabău**

val játszottam együtt vagy azzal a

Misa Klein

-nal, aki később meghalt Németországban. Nagy csapat volt, lehet, hogy minden idők legnagyobb csapata az volt a Dinamónak.

Mit tart a legfontosabb eredményének az edzői karrierje alatt?

Tizenhét évet éltem Németországban, amikor abbahagytam a futballt és el kellett kezdenem az edzőiskolát, akkor nagyon lentről kellett kezdeni ahhoz, hogy az ember megkapja a licenszt. Ameddig eljutsz az A-licenszig, az legalább négy év – ráadásul nagyon sokan vannak és kevés a hely, Németországban nagyon nehéz edzői diplomát szerezni.

Nekem sikerült és 2007-ben visszajöttem az aranyosgyéresi csapathoz, majd onnan az U-hoz. Szerintem az a periódus volt a legjobb a pályafutásomban. Persze, visszatértem a román fociba, s akkor kezdődtek a problémák.

Mennyire ismeri a mai másod-, illetve harmadosztályú romániai futballt? Ez az a közeg, amiben dolgozni fog Székelyudvarhelyen is.

Nagyon jól ismerem, mert az utóbbi tíz évben az első, a harmadik, de még a negyedik ligában is voltam (Szászfenesen) és tudom jól, hogy mi a helyzet. Nem könnyű edzőnek lenni a harmadosztályban, mert totálisan más, mint a normális foci.

Ezt hogy érti?

Úgy, hogy nagyon sok csapatnál a játékosok dolgoznak a futball mellett, sok csapatnál nincs meg az a három ifjúsági játékos sem, aki kellene. Így össze kell hozni egy olyan együttest, ahol nagyon húznak a játékosok. De a harmadosztályban ha a játékos kilencven percig fut és odateszi a lábát rendesen, akkor az már ötven százalékot jelent.

Hogyan találták meg egymást a székelvudvarhelyi klubbal és mire számít?

Dusinszki Zolival rég ismerjük egymást, tartottuk a kapcsolatot, ő hívott fel. Annak, hogy odamegyek, **Hadnagy Zsoltnak** is nagy szerepe van: miután Dusi megkeresett, utána felhívtam Zsoltot és megkérdeztem, hogy mi a helyzet az udvarhelyi csapattal, s ő mondta, hogy nyugodtan mehetek, mert megbízható emberek vannak ott. Zsolttal a Diósgyőrnél dolgoztam együtt, onnan ismerjük egymást.

Ismerem az udvarhelyi csapatot, két éve is ebben a csoportban játszottak és akkor sem volt nagyon jobb a helyzet, mint most. Ismerek egy pár futballistát onnan és még fogunk hozni 2-3 játékost ahhoz, hogy nyárig alakítsunk ki egy olyan gárdát, ami elkerüli a kiesést és aztán nyáron kezdődne az újjáépítés. Ezt a négy hónapot úgy kell megcsináljuk, hogy a csapat pontokat szerezzen.